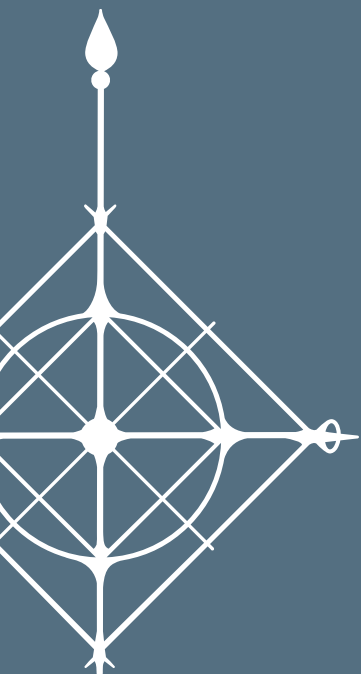

Valg til menighedsråd

Et kapitel slutter – et nyt begynder

KIRKEBLADET

Storring – Stjær – Høver
September – Oktober – November 2026

Adresser

Vikarierende præst

Mogens Birk Sørensen
Tlf. 2173 4462
E-mail: mobs@km.dk

www.storring-stjaer.dk

E-mail: 8083@sogn.dk

Menighedsråd:

Formand og personaleansvarlig

Hanne Øvlisen
Tujavej 16, Stjær
8464 Galten
Tlf. 20 37 73 41
E-mail: kontaktperson@storing-stjaer.dk

Næstformand

Schiela Udbye Jensen
Solhøjparken 36, Storing
Tlf. 22 18 41 01
E-mail: naestformand@storing-stjaer.dk

Kasserer

Flemming Staub
Kollens Møllevej 53, Stjær
Tlf. 51 57 67 42
E-mail: kasserer@storing-stjaer.dk

Kirkevæрге, Stjær

Henning Røgen
Jeksenvej 12, Stjær
Tlf. 23 31 04 95
E-mail: kv-stjaer@storing-stjaer.dk

Kirkevæрге, Storing

Peter Bjarne Nordheim
Ryvej 118, Høver
Tlf. 40 28 38 68
E-mail: kv-storing@storing-stjaer.dk

Kirkekontoret

Elin Odgaard
Smedeskovvej 2, 8464 Galten
Tlf. 40 12 55 24
E-mail: storing.sogn@km.dk

Kirketjener, Stjær

Dorrit Arbjørn, Tlf. 3027 7395
E-mail: kt-stjaer@storing-stjaer.dk

Kirketjener, Storing

Jens Wendelboe
E-mail: kt-storing@storing-stjaer.dk

Graver, Storing og Stjær

Hans-Henrik Jakobsen, Tlf. 3068 4510
E-mail: graver@storing-stjaer.dk

Organist

Charlotte Sejthen, Tlf. 6053 1540
E-mail: organist@storing-stjaer.dk

Udgiver: Storing-Stjær Menighedsråd

Ansv. red.: Menighedsrådsformand
Hanne Øvlisen

TAK

TAK for den fantastiske stemning og fremmødet ved Carsten Marvigs afskudsgudstjeneste og den efterfølgende reception for Carsten, Charlotte og familien. Det blev en dejlig dag, som hverken de eller vi glemmer. Vi fik på alle måder sendt Carsten, Charlotte og familien godt videre til en ny livsfase. Efter næsten 34 år som sognepræst, hvor Carsten har forkyndt evangeliet med liv og sjæl, skal han nu til at være den modtagende i gudstjenesten. Det er velfortjent.

Carsten plejer at være krumtappen i at få lavet kirkeblad. Dette nummer repræsenterer en overgangsfase. Her kan du læse Carsten Marvigs prædiken til afstedsgudstjenesten og provst Laura Gylden-Damgaards ord til Carsten. Med det næste nummer håber vi at have en ny præst med i redaktionen.

Ny præst - nye tider

En gennemgribende renovering af præstegården indvendig er ved at være afsluttet, og vi er i gang med at finde en ny sognepræst. Vi vil gøre vores bedste. Vi håber at have tiltrukket nogle gode ansøgere, så vi har noget at vælge mellem. Med den nye præstestilling kommer også ændringer i gudstjenestelivet. Vi får en fastboende præst med en ansættelsesgrad på 100% - med en ansættelsesgrad på 70% hos os i Storrिंग-Stjær-Høver og 30% bistandsforpligtelse

i Galten. Bistandsforpligtelsen består bl.a. i et tættere samarbejde omkring gudstjenesteplanlægning med Galten, et hold konfirmander i Galten m.v. Den nye præst har sin hovedopgave hos os og er kun tilknyttet Storrिंग-Stjær menighedsråd. For at lette den logistiske udfordring i at nå fra Storrिंग/Stjær til Galten på en søndag ændres **gudstjenestetiderne** fremover til **kl. 9.30 og kl. 11.00**. Der bliver én gudstjeneste i enten Storrिंग eller Stjær kirke hver søndag. Vi vil også møde præst Hanne-Lise Mandrup fra Galten lidt oftere om søndagen. Håber du vil tage godt imod det nye tiltag og hører naturligvis gerne fra dig.

Indsættelse af ny præst

Der vil blive indsættelsesgudstjenester enten søndag d. 4. oktober eller 8. november kl. 13 i Storrिंग og kl. 15 i Stjær med efterfølgende bobler og kransekage.

Hvis menighedsrådet vælger en præst, der først skal ordineres, bliver indsættelsen d. 8. november.

Når den endelige dato er på plads, meldes den ud på hjemmesiden, på facebook og i Galten Folkeblad.

Håber mange vil komme, hilse på og støtte op om den nye præst. Det betyder rigtig meget at få en god start.

Menighedsrådet

Afskedsprædiken ved Carsten Marvig

Kære menighed! Ja, så blev det nu. Tid for den sidste prædiken her fra denne prædikestol. Og tro mig — det er på én gang lidt svært at forstå ... og også temmelig vemodigt. Men bare rolig. Jeg skal ikke fortabe mig helt i minder og nostalgi i dag. ... Og så måske alligevel lidt. Og det håber jeg, der er lidt forståelse for. Også det at det nok bliver lidt længere, end det plejer.

Men se det er unægtelig en hel del år siden, at Charlotte og jeg første gang kørte herud for at se kirkerne og præstegården an. Som jeg fortalte i Høver for nogle uger siden, blev Charlotte og jeg dengang vist rundt af Olga Andersen, som var formand for menighedsrådet i Storring. Og på et tidspunkt spørger hun mig så: "Nå, men hvis du får stillingen — har du så tænkt dig at blive her i mange år?" "Ja, naturligvis," svarede jeg kækt. Hvortil Olga med et skævt smil replicerede: "Ja ja ... det lover I jo allesammen." Men Olga, hvis du hører mig deroppe i de himmelske sale, har jeg holdt ord.

Jo, mange år er gået. Og selvom det på den ene side kan synes, som var det i går, at Charlotte, jeg og lille Nikolaj flyttede ind i præstegården, så behøver jeg blot at kigge mig i spejlet — eller ned på kirkebænken — for at se, at tiden faktisk er gået. Nikolaj, Tor og Sigrid sidder der

nu med vores svigerbørn, og inden længe har Charlotte og jeg 6 dejlige børnebørn. Jo, tiden har bestemt ikke stået stille.

Og de børn, jeg døbte som nogle af de første her, har jeg for længst konfirmeret. Nogle af dem har jeg senere viet. Nogle mere end én gang. Og nogen af deres børn har jeg siden fået lov at døbe og haft til minikonfirmation. Og så mange mennesker, som jeg har kendt og holdt af, har jeg også fået lov at begrave. Ja, mange af dem lever stadig så tydeligt i min erindring.

For mennesker sætter jo spor i os. Vi bliver til i mødet med hinanden og formes gennem de mennesker, vi møder. Gennem kærlighed og fællesskab. Gennem sorg og glæde. Gennem de livshistorier, vi deler med hinanden.

Jo, jeg er kommet tæt på mange mennesker gennem årene, og deres livshistorier er på en måde blevet flettet ind i både mit og Charlottes liv. Det oplever jeg som et stort privilegium.

For det er jo noget ganske særligt ved præstegerningen, at vi bliver mødt med en enorm tillid og åbenhed. Sådan har jeg i hvert fald oplevet det, og det er jeg meget taknemlig for.

Jeg mener, det er tidligere sognepræst Ole Juul, der engang har fortalt, at han gennem sit præsteliv samlede på lys. Altså på gode

ord og hændelser fra mødet med mennesker. Lys, der mindede ham om, at livet altid er livet værd — også når det indimellem er på trods.

Og jeg kunne med en lille omformulering sige det samme: En væsentlig del af brændstoffet til lyset i mit liv og virke har jeg fået gennem den tillid og åbenhed, jeg er blevet mødt med her.

I den grundtvig-koldske tradition, jeg er rundet af, har man et slogan, der hedder: “Vil du tænde, må du brænde.” Det er på én gang kloge og gode ord. For skal man tænde og engagere andre, så må man også selv brænde for det. Og det har jeg virkelig forsøgt at leve op til.

Det har nok ikke været lige beåndet alt, hvad jeg har fået sagt her fra prædikestolen. For ånden har det jo, som bekendt, med at flyve, hvorhen den vil, som Jesus siger til Nikodemus.

Nej, Helligånden lader sig ikke styre af os mennesker. Heller ikke af præster. Og det kan såmænd også være sundt nok at blive mindet om. Jeg fik engang duen herover mig — som jo er symbol på Helligånden — ned i hovedet midt under en prædiken ... som ville den sige: “Så kan du lære det, Marvig!”

Men der kan jo også være meget trøst i, at Helligånden flyver hvorhen den vil, især på dage hvor prædiken ikke har siddet lige skabet.

Men “vil du tænde må du brænde” handler også om, at brændstoffet til ilden, ikke skal

komme fra en selv. For så risikerer man på et tidspunkt at brænde ud. Og ja — der har da også været perioder gennem årene, hvor den indre ild i mig af forskellige grunde har været lidt på vågeblus. Og andre perioder hvor der har været så meget ild i mig, at jeg i overført betydning har været tæt på at futte helt af. Og det kan ikke anbefales.

Når det sker, ja, så er det, som sagt, ofte fordi man kommer til at tro, at man selv skal holde ilden ved lige. At det hele afhænger af ens egen styrke og præstationsevne. Men det gør det jo ikke. Tværtimod. Det handler derimod om igen og igen at søge derhen, hvor det egentlige brændstof kommer fra. Til ham, der er lyset og kærligheden selv.

Derfor har, huset her og kirkehuset i Stjernebetydet så meget for mig. De er blevet mit andet hjem. Ja, et hus at komme til, som vi lige sang det med Janne Marks vidunderlige salme. Et sted hvor man kan komme med både glæde og sorger, med tro og tvivl, med det man lykkedes med og det man ikke fik til at lykkes. Et sted hvor man ikke først skal præstere noget. Et sted hvor man bare kan få lov til at være menneske og få tanket op. For her kommer Gud os i møde i ordene, i musikken og i salmerne. Og ikke mindst det sidste. For er der noget musikken og sangen kan, så er det at blæse frimodigheden ind i en — ja, som jeg ofte har sagt det, så er jeg af den overbevisning, at man kan synge sig til tro. Ja, som sjællænderen Grundtvig

engang udtrykte det, så har salmernes
poesi i modsætning til det døde ord, meget
nemmere ved at gå ind gennem Øresund, hen
over Isefjord og ned i sjællandshjerte.

For nogle uger siden sad jeg her i kirken til
vores kors forårskoncert. Og mens jeg sad
dér og lyttede til sangen og så kirken fyldt af
børn, unge, voksne og ældre, blev jeg faktisk
både rørt og fyldt af en stor taknemmelighed.
For tænk, at jeg får lov at slutte mit præsteliv
med oplevelsen af, at kirken i den grad lever
og blomstrer her hos os.

At kirken er et glædens hus, hvor dørtrinnet
er lavt, og hvor mennesker så naturligt
kommer — fra de mindste til de ældste — for
at synge, være sammen og høre til.

Og det er vel at mærke ikke min fortjeneste.
For uden jer, uden vores dygtige
medarbejdere, kor, menighedsråd, frivillige
og alle dem, der på forskellig måde bærer
med, var det ikke sket.

Nej, min sjæl, hvad vil du mere.

Prøv lige at se på forsiden af sangarket, det er
en kopi, af det fine alterbillede heroppe, som
årets konfirmander i samarbejde med vores
dygtige lokale kunstner Christina Monrad har
skabt. (Løft lige hånden Christina).

Alterbilledet er sat sammen af 24 enkle
billeder, som hver enkelt konfirmand har
farvelagt ud fra en skitse Christina har tegnet
på de små lærreder. Og samtidig har de
skrevet et selvvalgt skriftord fra Bibelen —
og så det gamle afrikanske ord:

Ubuntu. Som betyder “Jeg er, fordi vi er.”

Hver for sig ligner billederne måske bare
små brudstykker uden mening. Men når de
sættes sammen, ser man det egentlige motiv.
Nemlig loftet her i kirkeskibet, som jo netop
er formet som skroget på et skib.

Tanken bag dette projekt har været dobbelt.
Dels at minde mine konfirmander – ja os alle
sammen – om at vi bliver til i mødet med andre
mennesker. Ingen af os ville trives ret længe
alene på en øde ø, ja ”jeg ville blive sindssyg”
som en af konfirmanderne udtrykte det.

Jo, vi har brug for hinanden. For nogen der ser
os. Udfordrer os, støtter os, græder og glæder
sig sammen med os. Ellers mistrives vi. For vi er
skabt til fællesskab. Ubuntu – jeg er fordi vi er!
Men tanken har også været at minde os om,
at vi som døbtte alle sammen er ombord på
det samme skib. Ikke fordi vi er ens. Men
fordi vi hører sammen. Som skabte, ønskede
og elskede af den samme Gud. At vores
åndedræt har det samme ophav.

Og vores liv, hvor forskellige de end er, kan
jo også ses som en sejlads på livets hav, fra
vi fødes til vi dør. Nogle gange i medvind
og solskin, hvor det hele bare giver sig selv.
Andre gange er der ingen vind i sejlene.
Vi kommer ingen vegne. Livet synes at
være gået i stå. Og andre gange igen rejser
bølgerne sig, og de blåsorte skyer hænger
faretruende lavt over os.

Jo, sådan er det jo. Vi lever stadig øst for
paradis. Menneskelivet er omskifteligt. Det er

vores grundvilkår. Men vi har Gud med ombord på vores livs sejlads. Vi er aldrig helt alene og overladt til os selv. Heller ikke når vi synes, vi er i havsnød og når livet gør ondt. Heller ikke den dag, hvor vi uundgåeligt lider skibbrud og går under. For Gud har altid mere i vente til os. Skåret ind til benet, er det, det budskab, jeg har forsøgt at give videre gennem årene, både til mine konfirmander og til dem, der gad høre det. Det har jeg gjort, fordi det også har været det budskab, jeg selv har fundet styrke og hvile i. Jeg føler mig begunstiget af, at jeg fik det

med hjemmefra. Ikke som et færdigt facit. Ikke som sikre svar på alt mellem himmel og jord. Men som noget at stå i. Noget at læne sig ind i, også når mit liv gængede under mig. Og det er vigtigt det her! Kære menighed. For styrke er ikke kun det modsatte af svaghed, styrke er også at turde erkende, at man ikke kan og skal kunne magte alt selv. At turde tage imod hjælp. At turde læne sig ind i noget, der er større end én selv. Og det gælder jo også, når livet folder sig ud i al sin rigdom og skønhed, når taknemmeligheden fyldte én. For det gør kun

taknemligheden større, når man har en at rette sin tak imod.

Men hvad med tvivlen spørger du måske. Ja, hvad med den. Den er vigtig, og betragtelig bedre og smukkere end skråsikkerheden. For den gode tvivl, som jeg kalder den, er den tvivl som spørger, nysgerrigt leder og undrer sig. Ligesom Nikodemus. Han kommer jo netop til Jesus med sine spørgsmål, sin undren og sin nysgerrighed. Ikke med alle svarene. Og Jesus afviser ham ikke. Tværtimod.

Troen begynder jo heller ikke med, at vi har styr på det hele og forstår alting. Den begynder med Gud. Det er jo hele julens budskab. At Gud kom – og stadig kommer – til os.

Ved dåben kan det lille barn jo heller ikke svare på om det tror. Men det er heller ikke afgørende, for det begynder ikke med barnet, men med Gud der siger: Du er mit elskede barn. Og jeg vil følges med dig gennem livet og længere endnu.

Kære menighed, er I her endnu! Jeg kunne godt fortsætte et par timer endnu, men af hensyn til jer, tror jeg, vi skal synge et vers sammen. Så lad os lige trække vejret sammen med Jens Rosendals suveræne vers, og lad det bare være et poetisk udtryk for, hvad jeg har forsøgt at give videre her fra prædikestolen gennem årene.

*“At livet det er livet værd,
på trods af tvivl og stort besvær,
på trods af det der smerter,
og kærligheden er og bliver,*

*og hvad end hele verden siger,
så har den vore hjerter.”*

Ja kærligheden her i min optik forstået både som Guds kærlighed, og kærligheden mellem os mennesker.

Nu er tiden så kommet til, at en anden skal stå her. Det er mærkeligt at tænke på. Men det gør mig faktisk glad. For kirken er jo ikke min. Den var her før mig. Og den vil også være her efter mig. Der vil komme nye præster. Og evangeliet vil stadig blive båret videre.

Eller sagt med lånte ord fra en gammel, kendt sang: “For de gamle der faldt, er der nye overalt, de vil komme hver gang de bliver kaldt.”

Så lov mig nu at tage godt imod den nye præst. Det er trods alt den bedste måde at sikre, at de ikke render af pladsen ... og at evangeliet fortsat bliver båret videre.

Og derfor tror jeg egentlig heller ikke, at i dag først og fremmest skal være en afsked. Men først og fremmest en tak.

Tak for den store opbakning, jeg har mødt gennem alle årene. Tak for tilliden. Tak for fællesskabet. Tak fordi jeg fik lov at høre til her — og selv blive formet i fællesskabet med jer. For vi bliver jo til i mødet med hinanden. Jeg er, fordi vi er.

Ubuntu.

Derfor også lov, tak og evig ære være dig vor Gud, Fader, Søn og Helligånd, du som var, er og bliver én sand treenig Gud, højlovet fra første begyndelse, nu og i al evighed. Amen.

Provstens tale til Carsten Marvigs afskedsreception

Der er jubilæumsår i år. 1200 år siden Ansgar kom til Danmark. Munken fra syd, der drog nordpå med evangeliet, kirkeklokken og håbet. Ham vi siden kom til at kalde Nordens apostel. Der er blevet skrevet bøger om ham og rejst statuer af ham. Han rejste ud, slog sig ned, mødte folk dér hvor de var, byggede menigheder op og satte, langvarige spor. I dag tager vi afsked med dig, Carsten. Det er 34 år siden, du kom til de her skønne, bakkede sogne. Og med dig tog du evangeliet, Grundtvig og gymnastikken. Man kunne med glimt i øjet godt lave en lille parallel.

Så.... I det Herrens år 1992 drog Apostel Marvig og hans tro støtte Charlotte mod disse skønne, bakkede egne. Ikke helt fra Corbie-klostret i Frankrig, men alligevel fra det mere sydlige land.

Det begyndte dramatisk. For hvor Ansgar blev overfaldet af vikinger på sine rejser mod Norden, måtte du kæmpe mod noget næsten lige så skræmmende: postvæsenets sidste afhentningstid. Så du og Charlotte cyklede gennem mørket mod Lystrup Postcentral lige før deadline med ansøgningen til embedet. Vind i håret, lygterne på cyklerne, trampen i

pedalerne med lige dele både kald og fremtid liggende på bagagebægeret.

Og så begyndte en menneskealder her for Storring-Stjærs apostel Marvig. Folkeligt, menneskeligt, muntret har du gennem alle årene været med til at lave kirke, hvor mennesker lever deres liv. Du kom ikke ridende som Ansgar. Men racercyklende, løbende, rulleskøjtende – og endda i dine tidlige år gående på hænder.

Med dig i rygsækken havde du den fynske vækkelse, den landsdel, der blev en af de grundtvigske højborge, og der har aldrig været tvivl om, at du er præget af en skole og kirkeforståelse med fokus på folkelig oplysning og frisindet kristendom.

Du har, som de fleste grundtvigske, bedrevet samskabelse før ordet kom på mode.

Du er aldrig stoppet ved kirkedøren, men er fortsat ud – hen til skolen, rundt på kærlighedsstien, stået ved Sankt Hansbålet, ind i missionshuset. "Mit land siger Herren er himmel og jord, hvor kærlighed bor". Gud har ikke været langt borte, men tæt på i dit virke – ja, "midt i blandt os er Guds Rige".

Og som egnens apostel er du langsomt vokset sammen med Storring- Stjær, ligesom

Storring-Stjær er vokset sammen med dig. Du har forkyndt kristendommen nært, levende og humoristisk alle årene på et hav af varierede måder. Det er egentlig ret vildt at tænke på, Carsten. Der er dem, du har døbt, siden konfirmeret, så viet og igen døbt deres børn og begravet familiens ældste. Familier du har været præst for i årtier, og som har fået et nært forhold til og som du privilegeret har fået lov at træde tæt på.

Derudover er det også på sin plads at sige tak for de mange fælles opgaver, du har løftet – som tillidsmand, undervisning i taleskrivning på pastoralseminariet, mentor for mange yngre præster osv. Det hele med en særlig evne til at balancere lethed og tyngde – det er en kunst at kunne svæve over alteret den ene dag til en børnegudstjeneste og sidde alvorligt og lytte til et menneske, der er i sorg den næste. Og måske er det lykkedes, fordi ingen nogensinde har været i tvivl om,

at under al humoren, opfindsomheden og bevægelsen ligger en fast grund af alvor omkring din præstegerning. En kærlighed til kirken. Til mennesker. Til fællesskabet – og så med evangeliet som drivende kraft. ”Jesus han er syndres ven”, har du repeteret højt ved enhver lejlighed, og vi grinet af det igen og igen, fordi det nok var lidt for meget til den fromme side – men vi ved jo godt, at det også er sandt – din og vores.

Nå, kære Carsten. Nu får denne del ende.

Du kom som apostel til egnen ikke for at triumfere eller opføre egne monumenter – og du vil nok betakke dig for, at menighedsrådet rejser en statue for dig. ;) For det vigtigste har været at bringe mod, trøst, håb og fællesskab ind i menneskers liv. Du har sat dig så mange spor, som fortsat vil leve – og nu tager du hul på et nyt kapitel.

Af hjertet tak for din tid som Storning-Stjærs apostel Marvig. Et livsværk som sognepræst i folkekirken.

Tak for nærvær, trofasthed, hittepåsomhed, ordentlighed, munterhed osv.

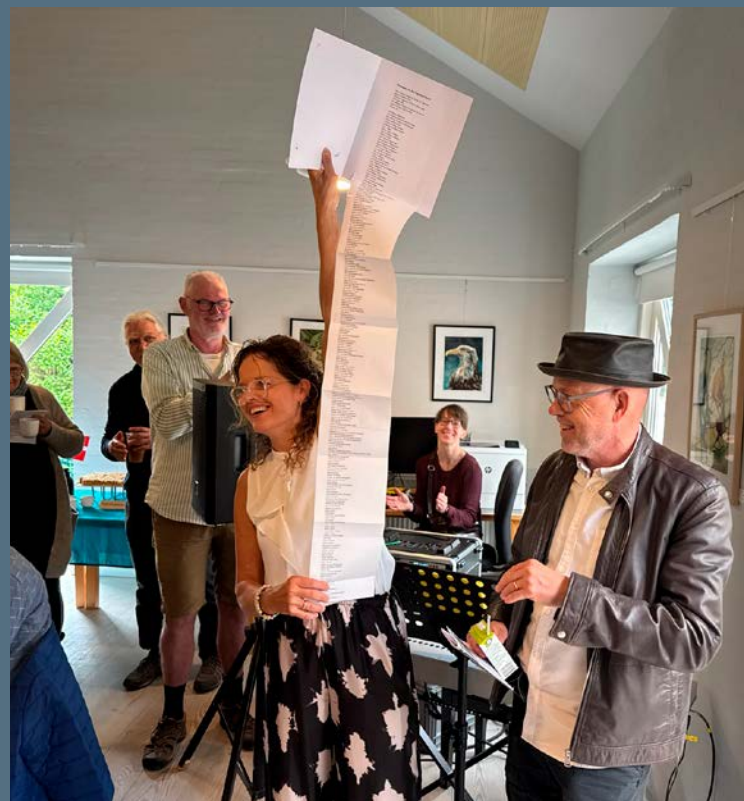
Vi kommer til at savne dig i vores kollegakreds i provstiet, det er der absolut ingen tvivl om – hvem skal nu råbe på eller sige til Dorthe, at hun har noget på skjorten! Nyd livet videre med Charlotte, børn og børnebørn. Jeg ved med sikkerhed, at blodet ikke kommer til at stå stille i din årer.

TAK for det hele, Carsten.

Laura Gylden-Damgaard

Billeder fra afskedsgudstjenesten og -receptionen

Et puslespil lægges

Når noget har været, som det plejer, i mange år, kan selv mindre forandringer mærkes. Og i den kommende tid vil man både i Galten og Storrिंग-Stjær opleve ændringer i den måde, præstearbejdet bliver tilrettelagt på.

For mig begyndte historien allerede, da jeg tiltrådte som provst i 2021. En af de opgaver, jeg fik med mig fra begyndelsen, var, at vi skulle se på fordelingen af præsteressourcerne i området, når Carsten Marvig på et tidspunkt gik på pension. Det tidspunkt er kommet nu, og derfor gennemfører vi en omlægning, der har været arbejdet hen imod gennem længere tid. Den halve præstestilling i Galten bliver, når de sidste brikker er faldet på plads, nedlagt. Det betyder desværre også, at vi skal sige farvel til Anders Haue Piilgaard som præst i Galten. Anders har fået betydning for mange og vil blive savnet både i menighedsrådet og i menigheden. Det er en af de svære sider ved forandringer: Selv om beslutningen handler om den fremtidige fordeling af præsteressourcer, har den også menneskelige konsekvenser og berører relationer, der er blevet skabt. Galten får imidlertid ikke færre præsteressourcer. De 50 procent bliver fremover dækket på en anden måde:

Præsten i Storrिंग-Stjær får 30 procent af sin arbejdstid knyttet til Galten, mens Rikke Amalie Vestergaard, som mange i Galten allerede kender og er glade for, får yderligere 20 procent af sin arbejdstid her.

Den største forandring bliver derfor et tættere samarbejde mellem Galten og Storrिंग-Stjær Pastorater. Præsterne vil fremover planlægge gudstjenesterne sammen og oftere komme i hinandens kirker. Gudstjenestetidspunkterne bliver som udgangspunkt kl. 9.30 og 11.00, så der er god tid til en fuld gudstjeneste med evt. dåb begge steder.

Der ligger også en tanke om præsternes arbejdsliv bag. Det kan være meningsfuldt at være præst i et mindre landpastorat, men også lidt ensomt uden præstekolleger i hverdagen. Det tættere samarbejde giver præsten i Storrिंग-Stjær et stærkere kollegialt fællesskab, samtidig med at Storrिंग-Stjær fortsat har deres egen præst og præstegårdens fremtid er blevet sikret. Forandringer på papiret kan se enkle ud. I virkeligheden ændrer de på vaner, relationer og forventninger, og derfor tager det tid, før det nye finder sin form. Jeg håber, I som menighedsråd og menighed vil tage godt imod forandringerne – og ikke mindst

præsterne, når de fremover bevæger sig lidt mere på tværs af de sognegrænser, vi er vant til.

Kirken er stadig den lokale kirke. Men nogle gange passer vi bedst på det lokale ved også at løfte blikket og hjælpes ad på tværs.

Laura Gylden-Damgaard
Provst

Lyt, se og duft

På Stjær kirkegård er der flotte stauder, som blomstrer hen over sommeren. Det er en måde at arbejde med biodiversitet og bæredygtighed på.

Stauderne er nøje udvalgt, så de tiltrækker insekter. Brug dine sanser, når du er på kirkegården og oplev det mangfoldige liv af bier, brumbasser, sommerfugle, svirrefluer, biller med videre. Det er biodiversitet.

Dorrit og Jens (vore 2 gode kirketjenere) plukker buketter til kirkerne frem for at købe blomster. Du er også velkommen til at plukke en buket til et gravsted. Det er bæredygtighed.

Hvorfor menighedsråd?

Menighedsråd har eksisteret siden 1850'erne. I 1901 foreslog kirke- og kulturminister J.C. Christensen, at alle sogne skulle have et menighedsråd, fordi:

"Vil man gøre Folkekirken afholdt af dens Medlemmer, da bør man efter min Mening give dem Indflydelse paa Styrelsen af Folkekirkens Sager, thi derigennem vækkes Interesse og Kærlighed for dem."

Og indflydelse på kirkens sager – det har vi stadig som folkekirkemedlemmer i 2026, også i det fælles menighedsråd for Storrिंग/Høver og Stjær Sogne.

Helt overordnet har vi til opgave at skabe gode vilkår for kirkens liv og drive kirken til gavn for sognene og menigheden. Der er mange forskellige opgaver, som løses på møder og i praksis, når der er arrangementer og gudstjenester udenfor kirkerne. Menighedsrådet har ansvar for:

- Bygninger, herunder kirker og præstegårde
- Kirkegårde
- Økonomi, herunder budgetter og regnskaber

- Medvirke ved ansættelse af præster i sognet
- Ansættelse og virke som arbejdsgiver for alle de ansatte ved kirken, som fx graver, kirketjenere, organist, kirkesanger

Som menighedsrådsmedlem indgår man i et fællesskab. Derfor står man ikke alene med opgaverne. Vi kan hente hjælp og vejledning, både i Skanderborg Provsti og flere andre steder.

I Storrिंग-Stjær har vi en valgforsamling hvert andet år, så alle, der vælges ind, vælges for to år. Det er for at gøre det mere overskueligt at stille op som nyt medlem – eller at søge genvalg for to år, hvis man er medlem i forvejen. Erfaringen fra de senere år med de korte valgperioder er, at de fleste stiller op til genvalg. Sikker for det – med J.C. Christensens ord fra 1901 – "vækkes Interesse og Kærlighed for Folkekirkens Sager". Og ikke mindst for samarbejdet med medarbejdere og frivillige og hinanden i rådet og udvalgene.

Valgbestyrelsen
Flemming Staub

**Der afholdes valg til
menighedsrådet i
Storring/Høver og Stjær
Tirsdag den 15. september
kl. 19.00
i Stjær Forsamlingshus
på Tåstrupvej.**

Kom trygt og støt op om din lokale kirke – vi har tilsagn fra flere, som vil stille op til arbejdet for og med kirken. Hvis du har spørgsmål, er du altid velkommen til at henvende dig til en fra menighedsrådet.

*Venlig hilsen Storring-Stjær
Menighedsråd*

Strikkecafe

Strikkecafeen starter op igen, i år om mandagen. Vi ses første gang **mandag den 7. september kl. 14-16 i konfirmandstuen**. Der strikkes dåbsklude og varmt tøj til hjemløse i Aarhus. Varme sokker, halstørklæder, huer mv. går til Blå Kors' varmestue i Jægergårdsgade. De er meget taknemmelige for de hjemmestrikkede ting. Det er masker med mening.

Høstgudstjeneste i Stjær

Søndag den 6. september kl. 10.30 i Stjær Kirke er der høstgudstjeneste, hvor kirken er fint pyntet op og vi takker for dét, jorden giver os. Efter gudstjenesten er der kirkekaffe.

Kirkehøjskole i Skovby om Pigerne fra Sprogø

Torsdag den 17. september kl. 19.00 i Skovby

Historiker og museumsleder Sarah Smed fortæller den stærke og rørende historie om kvinderne, der blev anbragt på Sprogø. Med afsæt i journaler, fotos og breve giver hun et sjældent indblik i deres liv og i den racehygiejniske tænkning, der formede dem. Sarah er medforfatter til bogen "Pigerne fra Sprogø" og står bl.a. bag den historiske udredning, der førte til regeringens undskyldning i 2023. Hun modtog Bent Melchiorss Ildsjælepris i 2024.

Vi starter i Skovby Kirke med en kort gudstjeneste, hvorefter vi går ned i sognehuset til foredrag, kaffe og kage.

Eftermiddagsmøde

Hvorfor skal vi synge Grundtvigs sange?
Tirsdag den 22. september kl. 14-16 i Konfirmandstuen

Grundtvigs sange og salmer kan stadig hjælpe os med at forstå livet og os selv. De giver ikke færdige svar, men peger på de store spørgsmål: Hvad betyder livet? Hvad har vi ansvar for? Hvad vil det sige at leve værdigt? Jacob Vestager Tybjerg, højskolelærer, komponist og foredragsholder, inviterer til fællessang og refleksion over Grundtvigs sange og deres betydning i dag.

Mændenes morgenbord

Den sidste fredag i hver måned samles en flok mænd omkring et morgenbord, hvor vi får en kop kaffe og et rundstykke (og måske med en lille én til), synger et par sange/salmer, får en hyggelig sludder om stort og småt, mand og mand imellem.

Det er åbent for alle (mænd), og alle er velkomne i konfirmandstuen den sidste fredag i måneden kl. 8.30.

Vi starter op igen **fredag den 25. september.**

Mostedag i præstegårdshaven

Lørdag den 26. september kl. 10-14

Vi starter med en sang kl. 10.

Herefter starter mosteriet op. Der er mulighed for at samle æbler i haven eller medbringe egne æbler.

Ståposer til opbevaring af mosten kan købes.

Alle er velkomne

Babysalmesang i efteråret

Nyt forløb starter i **Stjær Kirke onsdag den 30. september kl. 11.00**

Babysalmesang er et unikt musikalsk frirum sammen med dit lille barn (ca. 2-10 mdr.), hvor vi synger, bevæger os, bruger sæbebobler, rasleæg og meget andet. Du behøver ikke at kunne synge eller kende diverse sange - din stemme er den dit barn elsker at høre og alt hvad vi laver gentager vi mange gange, så det er let at være med. Der bliver 6 gange, og det er gratis at være med. Vi er i gang i ca. 35 minutter og så er der tid til en hyggesnak med te/kaffe bagefter. Husk tilmelding til mig på 60 53 15 40 senest tirsdag 29. september
Glæder mig til at se jer:)
Organist Charlotte Sejthen

Allehelgen

Søndag den 2. november kl. 10.30 i Storrिंग Kirke og kl. 14.00 i Stjær Kirke

Alle helgen søndag vil vi traditionen tro som en del af gudstjenesten læse navnene op på dem, der er begravet eller bisat fra vores kirker siden sidste Alle helgen.

Efter gudstjenesten vil der i våbenhuset være små udelys, som alle er velkomne til at sætte på deres gravsted.

Kirkehøjskole i Galten om Armenien, mod, kald og medmenneskelighed

Tirsdag d. 3. november kl. 19.00 i sognegården i Galten

Oplev en stemningsfuld fortællekoncert, hvor armensk musik, historiefortælling og teater forenes. Amalie og Helle Asmild fortæller historien om den danske heltinde Karen Jeppe, der for næsten 100 år siden reddede over 1800 armeniere efter det armenske folkemord.

En gribende beretning om at følge sit kald, overvinde det umulige og mødet mellem kulturer. Musikken spænder fra armensk folkemusik til Komitas' "Tranen" og gamle kirkelige hymner – fremført med sang, violin og harmonika.

Undtagelsesvis starter vi i sognegården og ikke i kirken. Undervejs er der kaffe og kage.

Eftermiddagsmøde: Matador og kristendom

Ronald Risvig, præst ved Lemvig og omegns Valgmenighed holder foredrag i konfirmandstuen i Storring, **tirsdag den 17. november kl. 14.00.**

Ronald Risvig har skrevet bogen: Matador og Kristendom – 24 fortællinger om vort liv. Under det hele ligger evangeliet og 'snakker med'.

Vi kommer tæt på Korsbæks borgere, som de lever med magtkampe og intriger men også med en forløsende humor, der i sit væsen er beslægtet med evangeliet.

Første søndag i advent

Søndag den 29. november kl. 10.30 i
Storring Kirke er der en særlig festlig
gudstjeneste, hvor voksenkoret også deltager
med skønne julesange.

Julestue

Mandag den 30. november kl. 14-16

Kom i den helt rette julestemning med
oplæsning, sang, musik og pakkespil.
Der bydes på hjemmebag til kaffen.
Medbring en pakke til max. 20 kr. til et
hyggeligt pakkespil.

Det er en flok frivillige kvinder, der igen
i år står for at skabe en hyggelig og
varm julestemning.

Tilmelding senest 20. november til en af
nedenstående:

Tove Nielsen 23 69 59 71

Metha Eriksen 30 52 74 88

Rita Joseff 30 89 22 20

Kirkelige handlinger i september, oktober og november Storring

Begravelser/bisættelser:

- 07.03. Thomas Arne Christensen
- 20.03. Tove Andersen
- 31.03. Jens Udbye Jensen
- 25.04. Anders Søren Olav Andersen
- 13.06. Arne Villy Jensen
- 24.06. Peter Sørensen
- 03.07. Jens Jensen

Stjær

Dåb:

- 18.04. Johanne Geil Thalling
- 24.05. Liva Røgen Kristensen
- 24.05. Rosa Røgen Kristensen

Vielser/Velsignelser:

- 21.03. June Kempel Schmidt &
René Kempel Schmidt
- 16.05. Katrine Friis Pedersen &
Mathias Hove Andersen
- 06.06. Hanne Rosenlund Sander &
Jan Filip Rosenlund Sander

Begravelser/Bisættelser:

- 10.04. Peter Schmidt
- 18.06. Grethe Pedersen

Gudstjenesteliste

Søndag 6. september

Høstgudstjeneste

10.30 Stjær

Søndag 13. september

9.30 Storring Mandrup

Søndag 20. september

9.30 Stjær Mandrup

Søndag 27. september

10.30 Stjær

Søndag 4. oktober

13.00 Storring

15.00 Stjær

Søndag 11. oktober

11.00 Storring

Søndag 18. oktober

9.30 Stjær Mandrup

Søndag 25. oktober

9.30 Storring

Søndag 1. november

Allehelgensdag

13.00 Storring

15.00 Stjær

Søndag 8. november

11.00 Stjær

Søndag 15. november

9.30 Storring Mandrup

Søndag 22. november

9.30 Stjær

Søndag 29. november

Første søndag i advent

Voksenkoret medvirker

11.00 Storring

